

Han kom direkte hit upp från Westerås, sin födelsestad, der han under flera års tid varit bokhållare i ett af stadens bästa handelshus. Af en framåtsträfvande ande, önskade han hjertligen att snart sätta fötterna under eget bord, som man säger.

Utän förmögenhet hvarken kunde eller var det ens värdt för Gustaf Brodén (så är hans namn) att tänka på någon täflan med stadens gamla köpmansfirmor. Derpå hade han ett varnande exempel i flera unga karlar, som eldade af likartade önsknings uppsatt nya butiker. Innan årets lopp måste boddörren stängas och den förvägne f. d. egaren, var betydligt olyckligare än då han i lugn med ringa lön åt andras bröd.

Det såg således mörkt ut för vår Brodén. Slutligen, bekant med en expedient som årligen besökte hans principal, lyckades han äntligen på dennes rekommendation blifva kommissionär för tvenne hus. Det ena i tvåal, det andra i mouseliner.

Hans vän önskade honom all möjlig framgång, försäkrande det »husen» nog skulle föda sin man blott han fått »arbeta upp dem.» Vår hjälte önskade ingenting högre än arbete; dertill hade han både hälsa, lust och förmåga.

Med gladt mod rustade han sig för afresan. Hans vänner och bekanta togo tillfället i akt och arrangerade en ståtlig afskedssexa på stadskällaren. De sågo med en viss afundsjuke på »stockholmaren» som han kallades. Utan att veta det hade han redan antagit en viss air.

— Naturligtvis bösätter jag mig i Stockholm, ty der är största fältet för den branche jag kommer att ar-